

Edwin de Vries en Sabine van den Eynden

DOKTER DEEN

Op Vlieland waaide het altijd. Zolang Maria Deen zich kon herinneren, joeg de wind vlagen zand, zonneschijn en regen tegen de gevels van de Dorpsstraat. Maar deze dag waaide het zo hard dat de achterdeur bijna uit haar hand schoot toen ze hem opendeed. Maria duwde met haar schouder de deur dicht en ging in de sfeervolle antieke keuken op zoek naar haar sleutelbos. Als ze nu de deur op een kier zou laten staan, zou de storm het huis optillen en van het eiland blazen. Ze glimlachte om haar eigen overdrijving. Dat was typisch iets wat je tegen een kind zou zeggen om het spannend te maken. In werkelijkheid was het huis waar ze woonde en waar haar praktijk gevestigd was, meer dan honderdzeventig jaar oud. Deze storm zou het ook wel weten te weerstaan. Toen ze de sleutels had gevonden, hoorde ze iemand de trap af stommelen en even later kwam Isa, haar mooie oudste dochter, gekleed in een felgekleurde jaren-vijftigjurk en helemaal opgemaakt de keuken binnen. Isa hield ervan om op te vallen. Vanaf het moment dat ze zelf haar kleren mocht uitkiezen, had ze een voorkeur voor felle kleuren en expressieve vormen, in tegenstelling tot Maria, die zich sportief kleepte in gedekte tinten. Het liefst had Maria elke dag een spijkerbroek aan. Ze droeg haar blonde haar in een staart en gebruikte nauwelijks make-up, terwijl Isa eruitzag alsof ze optrad in een variététheater. Maar Isa was dan ook actrice, dus dat klopte.

‘Goedemorgen, mam.’

‘Goedemorgen. Ik ga even brood halen, maak jij de anderen wakker? Dan kunnen we met zijn allen ontbijten.’

Nu haar oudste in Amsterdam woonde en Robbert in Groningen studeerde, kwam het niet meer zo vaak voor dat al haar kinderen in huis waren. En dan wilde Maria met het hele gezin ontbijten, ook als

dat betekende dat Robbert, die ongetwijfeld zijn roes lag uit te slapen, uit zijn bed gehaald moest worden.

‘Vraag of Wendy je helpt, voor haar komt Robbert zijn bed wel uit,’ zei Maria en ze duwde behoedzaam de deurklink naar beneden. Terwijl ze in gevecht was met de deur hoorde ze Isa bezorgd commentaar geven op de wind. Ze liep achterom door de smalle glop langs haar huis naar de bakkerij in de Dorpsstraat. Ze bestelde haar brood en maakte een praatje met de vrouw van de bakker, Anna Wiekstra.

‘Het schijnt dat er een container van een schip is gewaaid, van nacht,’ vertelde Anna, die het als haar taak zag belangrijk nieuws met alle Vlielanders te delen. Als je wilde weten wat voor weer het werd of wie er zwanger was, kon je het Anna vragen; zij wist altijd alles.

‘Wat zit erin?’ vroeg Maria. Als de eilanders eenmaal bevangen werden van de Vlielandkoorts, waren ze niet te houden, wist ze. Strandjutton was eeuwenlang, tot het verboden werd, een mooie manier om in extra inkomsten te voorzien. Vroeger ging het om hout en ander drijvend spul van vergane schepen. Daarvan kon je meubels, hekken en schuren bouwen en je kon er natuurlijk ook de kachel mee stoken. Maar tegenwoordig waren schepen niet meer van hout, en het juttersgoed was met zijn tijd meegegaan. Als een oceaanstomer zijn lading verloor, was het groot feest. Het was dan zaak dat je eerder dan de strandvonder, locoburgemeester Tjeerd, op het strand was om de spulletjes naar de duinen te verslepen. De strandvonder was de enige die krachtens de wet het recht had goederen van het strand te halen, dus hij moest je niet betrappen. In de duinen verstopte je de handel om die later, als het rustig was, weer op te halen. Zo verkocht Yuri, de barman van het Praethuys, al jaren gymschoenen op de braderie. Die kwamen uit een container die acht jaar geleden was aangespoeld. Bij storm was de kans op een mooie vangst het grootst, en vandaag was het dus weer raak: een container net voor de kust.

Maria begreep dat het voor veel mensen belangrijk was, maar zelf deed ze er niet aan mee. Ze was vooral vanuit haar beroep als huisarts niet gelukkig met de Vlielandkoorts. Als de lading na de storm netjes op het strand zou liggen, was het nog tot daaraan toe, maar een con-

tainer die een paar honderd meter uit de kust lag, vormde een risico. Iedereen wil als eerste bij de buit zijn en dat betekende dat mensen tijdens de vliegende storm in kleine bootjes het water op gingen. En aangezien de stroming meestal niet afneemt tijdens een storm, leidde dat nogal eens tot gewonden en zelfs doden. Onwillekeurig nam Maria zich voor vandaag niet te ver weg te gaan, er kon wel eens een dokter nodig zijn.

‘Ik hoorde iets over tropisch hardhout,’ zei Anna. ‘Als het maar geen gymschoenen zijn, zoals die ene keer.’

‘Bijpassende sokken zouden mooi zijn, dan kan Yuri een winkeltje beginnen.’

Anna overhandigde Maria lachend het versgebakken brood. Maria pakte er een suikerbrood bij omdat Isa dat miste in Amsterdam, en rekende af. Daarna liep ze leunend tegen de storm terug naar huis.

‘Waar is Robbert?’ vroeg Maria.

Wendy en Isa keken elkaar even aan.

‘Niet in zijn bed,’ zei Wendy.

Meteen sloeg de bezorgdheid toe. Als Robbert iets onverwachts deed, was Maria altijd bang dat hem iets was overkomen.

‘Waar is hij dan?’ Ze klonk bozer dan ze wilde.

Isa haalde haar schouders op en legde het suikerbrood op de plank.

‘Ik zag hem voor het laatst gisteravond in De Stoep, maar toen was hij apelazarus. Waarschijnlijk is hij bij een vriend blijven slapen.’

Apelazarus, het zal wel weer, dacht Maria. Waarom drinkt die jongen toch zo veel?

Isa legde haar hand op die van Maria. ‘Het was vrijdagavond en hij heeft net zijn propedeuse gehaald,’ zei ze zacht.

‘Ja, maar daar heeft hij wel twee keer zo lang over gedaan als ervoor staat.’

Isa keek weg en sneed een plak suikerbrood af. Maria had spijt van haar uitval. Het was lief dat Isa het voor haar broer opnam, waarom deed zij dan zo? En hoe erg is het als een jongen van tweeëntwintig een avondje gaat stappen? Op Vlieland nota bene.

‘Waar blijft oma eigenlijk?’ vroeg Wendy terwijl ze naar het vijfde bord op de tafel wees. ‘Ze zou toch even langskomen voor Isa naar de boot gaat?’

‘Misschien slaapt ze nog,’ opperde Maria.

‘Niet! Oma is altijd hartstikke vroeg op.’ Maria glimlachte. Het was waar wat Wendy zei: moeder Deen was altijd vroeg op, zolang Maria zich kon herinneren.

‘Dan is ze het vergeten. Isa, lukt het jou om nog even langs te gaan, straks? Je hoeft haar alleen maar een zoen te geven. Dat vindt ze fijn.’

Isa knikte. Maria vond haar ineens zo lief dat ze haar een aai over haar bol wilde geven, maar ze wist het nog net te onderdrukken. In plaats daarvan vroeg ze: ‘Wat ga je doen, vandaag?’

Isa wilde antwoorden maar de achterdeur vloog open en joeg een regenvlaag de lange gang in, die het woonhuis scheidde van de praktijk.

‘Deur dicht!’ riepen Wendy en Isa in koor. Maria stond op en liep naar de gang, waar Joey, een leuk jongetje van negen, probeerde de deur dicht te duwen.

‘Wat een wind, hè?’ zei Maria vriendelijk terwijl ze de deur sloot. ‘Jij komt zeker voor Wendy.’

Maria ging hem voor naar de keuken, die direct aan de gang grensde. De deur ertegenover gaf toegang tot de wachtkamer en een stukje verderop was de spreekkamer. Wie het woonhuis in wilde, moest via de keuken naar binnen.

Wendy was op haar hoede toen ze Joey zag. ‘Hallo, Joey.’

‘Hoi,’ zei Joey. Verlegen hield hij de leuning van de stoel vast die Maria hem had aangeboden. Toen, alsof hij het uit zijn hoofd geleerd had, zei hij tegen Wendy: ‘Wil je met me spelen vanmiddag? Ik heb een nieuwe PlayStation.’

Wendy aarzelde. De laatste tijd kreeg Joey’s moeder Heleen het steeds vaker voor elkaar dat Wendy op Joey paste zonder dat ze ervoor betaalde. Maria wist dat Heleen verwickeld was in een akelige vechtscheiding en vermoedde dat ze domweg het geld niet had; en Wendy kon natuurlijk geen nee zeggen als Joey het zo lief kwam vragen.

‘Moet mama weg?’ vroeg Wendy nonchalant. Maria stond te kijken van Wendy’s assertiviteit, ze gaf zich niet zomaar gewonnen!

‘Ja, naar haar advocaat,’ antwoordde Joey onwillig. Hij voelde zich ongemakkelijk. Een stilte. Wendy wist niet hoe ze verder moest en Isa wilde iets zeggen, maar Maria beduidde haar met een blik haar mond te houden.

‘Kom je?’ vroeg Joey, zonder Wendy aan te kijken.

Wendy zuchtte en gaf toe: ‘Hoe laat moet ik er zijn?’

‘Eén uur. Dag.’

Opgelucht over zijn volbrachte missie, mompelde Joey een bedankje en vertrok via de achterdeur, die hij netjes achter zich sloot.

Nu pas kwam Wendy’s verontwaardiging eruit: ‘Ze durft het zelf niet meer te vragen. Wedden dat ze nu ook niet betaalt? Rotwijf!’

‘Hé hé, jongedame,’ sprak Maria vermanend. Schelden en vloeken accepteerde ze niet van haar kinderen, al deed ze het zelf nog zo vaak.

‘Ik pas altijd op hem en ik krijg nooit een cent!’

‘Heb je daar al eens met haar over gepraat?’

‘Nee,’ mokte Wendy.

Maria wist als geen ander hoe moeilijk het was om wanbetalers aan te spreken.

‘Jullie hebben toch wel iets afgesproken?’

‘Ja, vijf euro per uur. Maar ze betaalt gewoon niet!’

‘Dan denk ik dat je haar daar toch een keer op moet aanspreken. Je zegt gewoon: we hebben afgesproken...’

‘Ik weet echt wel wat ik moet zeggen, mam, maar dan is Joey er altijd bij en ik wil niet dat hij het weet. Hij kan er niets aan doen.’

Maria sloeg een arm om Wendy heen en gaf haar een kus op haar voorhoofd. ‘Je bent een schatje.’ Wendy onderging de omhelzing gelaten, ze was nog te boos om ervan te kunnen genieten.

‘Vanavond, als Joey naar bed is, ga je even bij Heleen langs en dan praat je met haar.’

Wendy knikte blij, dat was de oplossing.

‘Wil je tot die tijd misschien wat geld lenen?’ vroeg Maria. Dat Wendy haar hoofd schudde verbaasde haar niets. Haar jongste had altijd

geld. In tegenstelling tot haar grote zus en vooral haar broer Robbert, spaarde Wendy vanaf de eerste dag dat ze zakgeld kreeg. Het zat in haar karakter om rekening te houden met slechte tijden in de toekomst. Of misschien koesterde ze het geld te veel om ervan te kunnen loskomen. Ergens herkende Maria dat gevoel wel: zekerheid was een groot goed. Zelf wilde zij ook altijd zeker weten dat ze in haar huis kon blijven wonen en voor haar gezin kon zorgen. Het gaf haar een goed gevoel dat ze het zo mooi voor elkaar had met haar eigen huis aan de Dorpsstraat en haar praktijk. Een onverwachte vlaag van geluk overspoelde haar en ze keek haar dochters met ietwat vochtige ogen aan.

‘Lieverds, wat hou ik toch van jullie.’

Isa en Wendy keken even verbaasd terug en toen begon Wendy te giechelen.

‘Mag ik dat niet zeggen?’

‘Natuurlijk wel, mam, en wij houden ook van jou,’ zei Isa. ‘En nu moet ik weg.’ Ze pakte haar grote weekendtas, trok een felrood vestje aan en gaf Wendy een zoen. ‘Tot volgend weekend, of zoiets. Ik weet het niet meer precies. Ik bel nog wel.’

‘Ik ga met je mee,’ zei Maria.

‘Naar de boot?’ vroeg Isa verbaasd.

‘Nee, naar oma. Als jij dan dertig seconden met haar hebt gepraat, ga ik lekker een uur met haar koffiedrinken en misschien kan ik een beetje helpen opruimen.’

‘Goed idee, mam,’ zei Wendy. ‘Het is daar echt een zwijnenstal de laatste tijd.’ Bijna wilde Maria haar een reprimande geven, maar ze slikte de woorden in. Wendy had gelijk. Moeder Deen liet de boel nogal versloffen, de laatste maanden. Misschien had ze meer last van de dood van haar man dan ze wilde toegeven, bedacht Maria.

Stevig gearmd liepen Isa en Maria even later door de storm over de Waddendijk.

‘Waar speel je vanavond?’

‘Eindhoven. En Jerryl komt kijken, dus ik heb een beetje de zenuwen.’

‘Waarom? Hij is toch je vriendje?’

‘Hij is ook de regisseur van het stuk en nogal gesteld op zijn eigen interpretatie. Als hij ziet wat er allemaal is veranderd sinds de première, is hij vast niet blij.’

‘En jij zit, als zijn vriendin, lekker klem in het midden.’

‘Hoe krijg ik het voor elkaar, hè?’

‘Misschien volgende keer verkering nemen met een’ – ze liepen langs de bakkerij – ‘bakker?’

‘Ja, heel leuk, mam.’

In de verte zag Maria een bekende gestalte aankomen. Een lange, slanke man met wapperende donkerbruine haren liep over de Waddendijk haar kant op, en Maria raakte meteen lichtelijk gespannen. Sinds een paar maanden had ze een affaire met Oscar van Liesschoten, een Amsterdammer die een aantal jaren geleden op het eiland was komen wonen. Ze vond hem erg aantrekkelijk en bij vlagen zelfs lief. En het was goed om door iemand bemind te worden. Heel goed zelfs. Maar Oscar had nog niet helemaal begrepen hoe zoiets gaat in een kleine gemeenschap. Hij had de neiging om in het openbaar zo vriendschappelijk tegen Maria te doen dat de mensen iets konden gaan vermoeden, en als er iets was wat Maria niet wilde dan was het wel dat haar dorpsgenoten, haar patiënten, zouden weten dat zij iets met elkaar hadden. Op straat gedroeg zij zich dus altijd neutraal en aardig tegen Oscar, maar Oscar slaagde er iedere keer in om even haar elleboog vast te pakken en dan met zo’n speciaal glimlachje een insinuerende opmerking te maken. Heel lastig vond Maria dat.

‘Goedemorgen, dames,’ zei Oscar toen hij zo’n vijf meter van hen verwijderd was. ‘Toch niet op weg naar de boot? Die gaat niet vandaag.’

Maria zag Isa wit wegtrekken. ‘Gaat niet? Hoe bedoel je?’

‘Te veel wind, hij ligt nog in Harlingen aan de kade.’

‘Dat is een ramp!’ gilte Isa.

‘Nou, dat moet je niet zeggen, met zo’n schuit vastlopen op een zandbank komt meer in de buurt van een ramp.’

‘Man! Je begrijpt niet waar je het over hebt. Ik moet vanavond spelen!’

Maria zag Oscar schrikken.

‘O jee. Hoe moet dat dan? Is er een actrice die het kan overnemen?’

‘Nee Oscar, een *understudy* kunnen wij niet betalen! Gaat er een Waddentaxi?’

Isa wachtte niet op antwoord en rende naar de haven. In haar kleurige outfit leek ze wel een paradijsvogel.

Oscar keek haar spottend na: ‘Gedag zeggen doen we ook niet meer? Die jeugd van tegenwoordig.’

‘Ze is in paniek.’

‘En jij ook een beetje, geloof ik,’ plaagde Oscar terwijl hij haar een kusje probeerde te geven.

Maria weerde hem af. ‘Niet op straat, alsjeblieft.’

‘Sorry, macht der gewoonte,’ plaagde hij. Hij was duidelijk niet van plan op te houden.

‘Ik had je graag uitgenodigd voor een kopje koffie.’ Met die woorden liet hij zijn blik even naar het décolleté van Maria’s bloes gaan, ‘maar er ligt een container op het strand bij paal 20, dus ik moet ervandoor.’

‘Ach, doe jij daar nou ook al aan mee? Je bent import!’

‘Maar perfect geassimileerd, dokter.’

Maria lachte.

‘Wat zit erin?’

‘Tropisch hardhout van bedenkelijke herkomst, dus dat wordt nog spannend.’

‘Ga jij dat juttent?’

‘Ik heb één balk in mijn auto liggen en nu ga ik het stempel fotograferen om naar een kennis te sturen die erachter kan komen waar het vandaan komt. Dat is helemaal volgens de regels, hoor,’ zei hij plaagend. ‘Ik zou mijn schuurtje maar in de gaten houden als ik jou was, want Robbert stond de ene balk na de andere op zijn auto te laden. Als Tjeerd kwaad wil, krijg je een boete.’

‘Is Robbert aan het juttent?’ Maria vond het bijna jammer dat hij

niet bij een meisje zijn roes lag uit te slapen.

‘Heb je niet gezien hoe stil het is in het dorp? Je moet ook komen, zolang Tjeerd zich niet heeft laten zien, gaat iedereen gewoon zijn gang. Ik moet weg.’

Hij gaf haar snel een kus en liep naar zijn Land Rover, die een eind verderop geparkeerd stond. Maria had moeite haar blik los te rukken van zijn soepele, lange lijf, dat zich in één beweging naar binnen vouwde. Maar er waren rampen die bestreden moesten worden.

Maria liep achter Isa aan naar de haven. Er was geen Waddentaxi te bekennen en Isa zat druk gesticulerend op een bankje te telefoneren. Toen Maria naast haar ging zitten, beëindigde ze het gesprek.

‘Ik háát dit eiland!’

Maria begreep haar frustratie volkomen, maar ze wist dat het geen zin had om je op te winden. Als de boot niet gaat, dan gaat hij niet en dan zit je vast.

‘Kom, we gaan naar oma.’

Zonder een woord te zeggen pakte Isa haar weekendtas en beende op haar rode suède pumps voor Maria uit naar het huisje van moeder Deen, dat moedig de beukende wind en regenvlagen weerstond.

2

Maria en Isa waren buiten adem toen ze binnenkwamen. Moeder Deen zat in haar fauteuil niks te doen. Haar grijze haar omlijstte haar mooie en zachte gezicht, en haar grote blauwe ogen keken verrast op.

‘Hallo, wat gezellig,’ zei ze.

Maria bekeek haar met enige verbazing: moeder Deen leek helemaal vergeten te zijn dat ze een afspraak hadden die ochtend.

‘Hallo mam. We dachten: we komen maar even naar jou toe,’ zei Maria.

‘O ja?’ zei moeder Deen met een afwezige glimlach. Toen herstelde ze zich: ‘Leuk hoor. Zal ik even koffiezetten?’

‘Dat doe ik wel, oma,’ zei Isa, die meteen doorliep naar de keuken, ongetwijfeld blij dat ze even alleen kon zijn.

Op de tafel stonden een kop thee en een bord met twee uitgedroogde boterhammen erop, een met kaas en een met hagelslag; moeder Deens favoriete ontbijt. Maria voelde aan de kop thee. Koud. Had moeder Deen vergeten haar ontbijt op te eten? Maria duwde een onrustig gevoel weg en ging bij haar moeder zitten.

‘Wie was die man met wie je sprak?’ vroeg moeder Deen.

‘Wanneer?’

‘Net. Op de dijk. Ik heb ramen in mijn huis. Daar kan ik doorheen kijken,’ zei ze met twinkelende ogen.

‘Dat was Oscar, mam. Die ken je toch?’

Moeder Deen knikte vaag. ‘Jaha.’ Toen keek ze Maria onderzoekend en een beetje ondeugend aan. ‘Heb je wat met hem?’

Maria deed even haar ogen dicht. Daar had je het al. En ze wist dat haar moeder niet de enige was met ramen om doorheen te kijken.

‘Af en toe,’ bekende ze. Ze kon tegen haar moeder niet liegen.

‘En Sven dan?’ vroeg moeder Deen.

Maria schrok. Was moeder Deen zelfs vergeten dat Sven weg was?
Of bedoelde ze dat ze trouw moest blijven aan Sven?

‘Sven is al zestien jaar weg, mam.’

‘Waar is hij dan?’

Maria wilde dit gesprek niet voeren met Isa in de buurt.

‘Dat weet ik niet. Zal ik een boterham voor je maken?’

‘Ja, lekker. Een met kaas en een met hagelslag.’

Dat wist ze dus nog wel.

‘Het lijkt wel of ze al een week niet heeft afgewassen,’ zei Isa geërgerd in de keuken.

‘Lief dat jij het even doet,’ zei Maria terwijl ze Isa’s schouder aanraakte. Isa glimlachte, ze was enigszins tot rust gekomen. Maria smeerde haar moeders boterhammen en terwijl moeder Deen die nietsvermoedend zat op te peuzelen, begon Maria, tegen haar principes in, stiekem met een onderzoekje naar haar moeders geheugenfunctie.

‘Ik moet nog naar de bakker, is die eigenlijk open vandaag?’

‘Jazeker,’ antwoordde moeder Deen.

Tja. Ze had een kans van een op zeven dat ze het fout had. Dan maar met de botte bijl.

‘Welke dag is het vandaag, mam?’

‘Zaterdag,’ zei moeder Deen. Maria merkte dat haar moeder langs haar heen keek en draaide zich om: daar hing de kalender waarop moeder Deen haar agenda bijhield en de dagen afkruiste. Hm.

‘Waar zijn we?’

‘Thuis,’ zei moeder Deen verbaasd.

‘En waar staat ons huis?’

‘In het dorp,’ zei ze na een lichte aarzeling.

‘Hoe heet het dorp, mam?’

Moeder Deen werd onrustig.

‘Hou eens op met al die vragen. Weet je dat zelf niet?’

‘Ik wil graag dat jij het zegt.’

Toen schoot het moeder Deen weer te binnen: ‘Oost-Vlieland!’ zei ze triomfantelijk.

Maria besloot het daar maar even bij te laten. Vanmiddag Wendy en oom Jan en tante Klaartje maar eens vragen of zij iets gemerkt hadden. En morgen kijken hoe ze er fysiek voor stond. Nu ze het verdere verloop van het onderzoek had gepland, kon ze het uit haar hoofd zetten. Ze pikte een stukje van haar moeders boterham, wat haar op een speelse tik op haar hand kwam te staan. ‘Maria Deen, eens een dief, altijd een dief!’ sprak haar moeder quasivermanend.

Maria glimlachte en stak het stukje brood in haar mond.

‘Koffie!’ Isa kwam met een blad de kamer in. Maria zag dat haar moeder haar kleindochter met een lichte aarzeling observeerde. Precies zoals ze familieleden van patiënten aanleerde, noemde ze haar dochter nadrukkelijk bij haar voornaam om haar moeder niet in verlegenheid te brengen.

‘Isa, oma wil er ook graag een koekje bij, want ik heb net haar boterham gepikt.’

‘Foei mam! Eens een dief, altijd een dief, dat weet je!’ sprak Isa vermanend. Moeder Deen vond het leuk.

Op weg naar huis vroeg Maria Isa of haar de laatste tijd was opgeval-
len dat moeder Deen vergeetachtig was.

‘Hoezo? Denk je dat ze dement wordt?’

‘Dat begin ik te vermoeden, maar ik moet het nog uitzoeken.’

‘Jezus mam, dat jij dokter bent, wil niet meteen zeggen dat jouw familieleden alle rotziektes van de wereld krijgen.’

Maria begreep dat Isa was geschrokken, en dat was ze zelf ook.

‘Ik heb er eerder te laat dan te vroeg aan gedacht, Isa. Als ik zie hoeveel steun ze nodig heeft bij het onthouden van de simpelste dingen, dan denk ik dat het al een hele tijd aan de gang is en dat ze het goed heeft weten te verbergen.’

‘O.’ Isa klonk nog steeds opstandig. ‘Nou, misschien... Weet je? Toen ik twee weken geleden bij haar langsging, stond ze in haar nachtpon een dode plant uit de grond te trekken in de achtertuin. Ik

dacht nog: dat kan best. Je loopt even de tuin in, denkt: hé, die plant is dood en begint hem eruit te trekken. Maar toen ik er iets over zei, leek het alsof ze zich op dat moment pas realiseerde dat ze daar in haar nachtpon stond, en toen ging ze snel naar binnen.'

'Het is niets voor oma om in haar nachtpon de tuin in te lopen,' zei Maria peinzend.

Isa knikte en pakte onwillekeurig Maria's hand vast. 'Alzheimer is heel naar, hè mam?'

'Het is nog niet zeker dat dat het is. Ze kan ook een hersenbloeding hebben gehad waar wij niets van hebben gemerkt. Of een klap op haar hoofd. En alcohol en medicijnen kunnen ook geheugenstoornissen veroorzaken.'

'Oma gebruikt toch geen alcohol of medicijnen?'

Maria schudde haar hoofd. Maar als arts moest ze mogelijke andere oorzaken uitsluiten en tot die tijd was de diagnose niet definitief.

'Ga je mee paardrijden?' vroeg Maria aan Isa. 'Ik heb met Wendy afgesproken en die vindt het hartstikke leuk als je meegaat.'

Isa schudde haar hoofd. 'Ik ga kijken of ik een lift naar de wal kan krijgen.'

'Bij wie?'

Isa glimlachte geheimzinnig.

'Je blijft weg bij de reddingsboten, Isa! En waag het niet om Robert om hulp te vragen, want ik wil niet dat jullie met dit weer het water op gaan.'

Isa's blik werd donkerder nu Maria haar plannetje had geraden, maar ze gaf niet op. 'Laat mij nou maar.'

Op het moment dat ze het huis in wilden lopen, kwam Wendy aangeftst in haar paardrijbroek. Wendy was lang en slank, net als haar vader, met hetzelfde steile, stugge haar. Ze kleepte zich sportief, bijna jongensachtig en gedroeg zich doorgaans introvert. Het verschil met haar flamboyante zus kon niet groter zijn en toch waren de meisjes dol op elkaar.

'Sorry dat ik te laat ben, lieverd, ik wilde nog even naar oma,' zei Maria.

‘Dat maakt niet uit,’ zei Wendy paniekerig, ‘Joey is zoek! Je moet me helpen!’

‘Hoe bedoel je? Is hij niet thuis?’

‘Ik was op weg naar de manege en toen zag ik Grote Teun zonder ruiter in de duinen lopen. Ik heb hem naar de manege gebracht en daar zei Marijke dat Joey hem vanochtend had meegenomen.’

Een jongen van negen die van een twee meter hoog, rennend paard af dondert; Maria wist dat dat heel ernstig kon zijn, maar dat het ook heel erg kon meevallen.

‘Hoe lang is hij weg geweest? Grote Teun, bedoel ik.’

‘Weet ik niet. Maar Joey neemt zijn telefoon niet op.’

‘Goed, dan gaan we hem zoeken.’

Maria sprong in haar auto en reed met Wendy naar de manege, waar een bezorgde Marijke, eigenares van de manege, hielp Cassandra op te zadelen. Marijke leende Maria een paar rijlaarzen en een cap en beloofde hen te bellen als Joey zich liet zien.

‘Zal ik ook zijn moeder bellen?’

Maria knikte enigszins onwillig. Heleen was een leuke, fantasievolle actrice die zich ontzettend kon aanstellen. Ze zou waarschijnlijk verschrikkelijk in de weg lopen bij een zoekactie, maar het ging om haar kind.

‘Vraag of ze thuis op Joey wil wachten, als dat lukt.’ Maria drukte haar kuitjes zachtjes in Cassandra’s flanken, waarop Cassandra braaf het erf van de manege af stapte. Op het ruiterspad naast de weg ging ze over in draf. Maria hoefde niet om te kijken; ze wist dat Wendy haar volgde op Brightness, de mooie vos die ze voor haar zestiende verjaardag had gekregen. Wendy was een uitstekend ruiter: niet bang en toch voorzichtig genoeg om geen brokken te maken. Joey reed vaak met haar, dus hij zou ook geen gekke dingen doen, hield Maria zichzelf voor. Aan het eind van Duinkersoord sloegen ze links af de Badweg op, waar het opvallend rustig was. Vanwege de storm bleven de toeristen binnen, en de Vlielanders waren op het strand en in de duinen bezig. Na een paar minuten bereikten ze de kruising met de Kampweg.